

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **M. U.**
bytem X
zastoupen daňovým poradcem TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s.r.o.
sídlem Jiráskova 1284, Vsetín

proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2023, č. j. 17406/23/5200-10422-713122,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 19. 5. 2023, č. j. 17406/23/5200-10422-713122, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, společnosti TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s.r.o.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce v řádném daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018 vykázal dílčí základ daně ze samostatné činnosti dle § 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), ve výši 3 188 202 Kč (žalobce dosáhl příjmů ve výši 37 717 557 Kč a uplatnil výdaje ve výši 33 989 538). V řádném daňovém přiznání žalobce přiznal daň dle § 16 zákona o daních z příjmů ve výši 478 230 Kč a solidární zvýšení daně dle § 16a zákona o daních z příjmů ve výši 122 444,70 Kč.
2. V roce 2021 a 2022 podal žalobce dodatečná daňová přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2018, v nichž uplatnil daňovou ztrátu za zdaňovací období roku 2020 ve výši 3 022 602 Kč. V důsledku toho žalobce přiznal daň dle § 16 zákona o daních z příjmů ve výši 42 000 Kč a solidární zvýšení daně dle § 16a zákona o daních z příjmů ve výši 0 Kč.
3. Finanční úřad pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) poté dodatečným platebním výměrem ze dne 29. 6. 2022, č. j. 1385632/22/3312-50523-707288, doměřil dílčí část daně dle § 16 zákona o daních z příjmů v souladu s daňovým přiznáním, solidární zvýšení daně ovšem ponechal v původní výši. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2020, č. j. 9 Afs 386/2018 – 25 (dále jen „rozsudek devátého senátu“), podle něhož solidární zvýšení daně dle § 16a zákona o daních z příjmů lze uplatnit pouze za předpokladu, že příjmy dosažené poplatníkem jsou nejen nadlimitní, ale také podléhají zdanění základní sazbou daně, dle správce daně nelze použít. Týkají se situace, v níž daňový subjekt uplatňuje ve zdaňovacím období jako odčitatelnou položku daňovou ztrátu vzniklou v minulém zdaňovacím období. To je oproti nynější věci zásadní skutková odlišnost. Odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil.

II. Žaloba

4. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu. Je přesvědčen, že pokud daňový subjekt vykáže daňovou ztrátu ve smyslu § 5 odst. 3 zákona o daních z příjmů, je možné ji uplatnit jako položku odčitatelnou od základu daně ve smyslu § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů i v rozsahu základu daně týkajícího se solidárního zvýšení daně dle § 16a zákona o daních z příjmů. Z rozsudku devátého senátu plyne, že solidární zvýšení lze uplatnit pouze za předpokladu, že příjmy dosažené poplatníkem jsou nejen nadlimitní, ale také podléhají zdanění základní sazbou daně.
5. Zákonem č. 299/2020 Sb., kterým se mění některé daňové zákony v souvislosti s výskytem koronaviru SARS CoV-2 (dále jen „zákon č. 299/2020 Sb.“), bylo daňovým subjektům umožněno daňovou ztrátu využít již v okamžiku jejího pravomocného stanovení a realizovat prostřednictvím dodatečného daňového přiznání přeplatek na dani, což potvrzuje i důvodová zpráva k tomuto zákonu. Ta mimo jiné uvádí, že stejně jako v případě použití daňové ztráty jako položky odčitatelné od základu daně ve zdaňovacích obdobích následujících po zdaňovacím období, za které byla stanovena, se v případě navrhované změny jedná jen o jiné časové rozložení daňové povinnosti, ale součet daňových povinností poplatníka za období, za které daňová ztráta vznikla, a za všechna zdaňovací období, ve kterých může být uplatněna jako odčitatelná položka, se nezmění. Daňový subjekt může uplatnit daňovou ztrátu již v okamžiku, kdy je mu ztráta stanovena, a kdy finanční prostředky potřebuje nejvíce.

6. Jediným cílem nové úpravy tudíž byla co nejrychlejší a nejefektivnější podpora poplatníků v době ekonomické recese tím, že se omezí přerozdělovací proces na vládní úrovni a peněžní prostředky se tak ponechají ve prospěch likvidity jednotlivých poplatníků za účelem překonání těžších ekonomických období. Ačkoli devátý senát ve svém rozsudku nehodnotil zpětné uplatnění daňové ztráty ve vztahu k solidárnímu zvýšení daně, lze z jeho závěrů seznat smysl a účel právní úpravy. Z rozsudku devátého senátu plyne, že slevy a daňová zvýhodnění lze uplatnit také na solidární zvýšení daně, jelikož pod pojem „daň vypočtená podle § 16“ spadá i solidární zvýšení daně.
7. V celkovém kontextu jde dle žalobce o kumulaci výsledku hospodaření veskrze totožnou, pouze s tím rozdílem, že nyní došlo k započtení vynaložených výdajů na zdanitelné příjmy zpětně, neboť tento zpětný mechanismus umožnil zákon s účinností od 1. 7. 2020, kdy přechodným ustanovením byla dána možnost k čerpání daňových ztrát prvně za zdaňovací období roku 2018, a to prostřednictvím dodatečných daňových tvrzení.
8. Jako zásadní vnímá žalobce to, že rozsudek devátého senátu váže povinnost solidárního zvýšení daně k předpokladu, že vůbec dojde ke zdanění na úrovni stanoveného základu daně ze samostatné činnosti sníženého o odčitatelné položky. Solidární zvýšení daně lze uplatnit pouze za předpokladu, že poplatník dosáhne nejen nadlimitních příjmů, ale tyto příjmy musí také podléhat zdanění základní sazbou. Jinými slovy, není-li co zdanit, případně nebylo-li u zdaňovaných příjmů dosaženo limitu stanoveného zákonodárcem pro solidární zvýšení daně, nemůže být zvýšení uplatněno. S těmito argumenty se žalovaný nevypořádal.
9. Pokud by zákonodárci zamýšlel vyloučit vliv zpětného uplatnění daňové ztráty na solidární zvýšení daně, nepochybně by tak učinil.
10. Dle žalobce proto nebyly splněny podmínky pro solidární zvýšení daně, neboť součet základů daně podle § 6 a § 7 zákona o daních z příjmů (po uplatnění daňové ztráty) jistě nepřevyšoval 48násobek průměrné mzdy stanovené pro rok 2018. Žalovaný žalobci stanovil daňovou povinnost zjevně nad rámec zákona, neboť žalobce reálně (zpětně) kryl svoji ztrátu za zdaňovací období roku 2020 ziskem za zdaňovací období roku 2018, jelikož mu to umožnila novela zákona o daních z příjmů. Výsledkem postupu žalovaného je tak zvýšení daně o sedm procentních bodů za situace, kdy příjmy nebyly podrobeny základnímu zdanění podle § 16 zákona o daních z příjmů. Žalobce proto navrhuje, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobce

11. Žalovaný se žalobou nesouhlasí. Uvádí, že devátý senát posuzoval zcela odlišnou situaci, v níž daňový subjekt nejprve vykázal ztrátu a následně dosáhl vyšších příjmů. V takovém případě daňový subjekt žádných nadlimitních příjmů nedosáhl. Pouze rozložil své příjmy a výdaje do delšího časového období než do jednoho roku. Naopak, žalobce prokazatelně vykázal vyšší příjmy a až následně ztrátu. V takovém případě si měl vytvořit rezervu z vyšších příjmů, které následně použije pro krytí budoucí ztráty. Solidárním zvýšením daně tedy byly postiženy skutečné příjmy, které mohl žalobce využít. Solidární zvýšení daně je relativně samostatným právním institutem, a správce daně postupoval v mezích zákona. Žalovaný neznemožnil žalobci uplatnit daňovou ztrátu jako odčitatelnou položku od základu daně. Postupoval v souladu se zákonem a rozsudkem devátého senátu, podle něhož nemají být podrobeny solidárnímu zvýšení daně pouze zdánlivě nadlimitní příjmy, které vyrovnávají ztráty z minulosti, ale daňový subjekt je nemůže skutečně využít. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

12. Žalobce v replice setrval na svém procesním postoji. Uvádí, že optikou žalovaného by nemohla být použita úprava § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů, která umožňuje uplatnit daňovou ztrátu zpětně tehdy, pokud, zjednodušeně řečeno, příjmy předcházejí výdajům. Pokud daňové výdaje spočívají v pravomocně vyměřené daňové ztrátě, mělo by s nimi být nakládáno jednotně v rámci stanovení jedné daňové povinnosti k dani z příjmů fyzických osob, včetně solidárního zvýšení daně. Solidární zvýšení daně není samostatným institutem, nýbrž algoritmem výpočtu jedné daňové povinnosti ve smyslu § 16 zákona o daních z příjmů.

IV. Posouzení věci

13. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
14. Žaloba je důvodná.
15. Podle § 5 odst. 1 zákona o daních z příjmů *základem daně je částka, o kterou příjmy plynoucí poplatníkovi ve zdaňovacím období přesahují výdaje prokazatelně vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení.*
16. Podle § 5 odst. 3 zákona o daních z příjmů ve znění účinném od 1. 7. 2020 o daňovou ztrátu *se sníží úhrn dílčích základů daně zjištěných podle jednotlivých druhů příjmů uvedených v § 7 až 10 s použitím ustanovení odstavce 1.*
17. Podle § 34 odst. 1 zákona o daních z příjmů ve znění účinném od 1. 7. 2020 *od základu daně lze odečíst pravomocně stanovenou daňovou ztrátu nebo její část, a to ve 2 zdaňovacích obdobích bezprostředně předcházejících zdaňovacímu období nebo období, za které se podává daňové přiznání, za která se daňová ztráta stanoví, nebo v 5 zdaňovacích obdobích bezprostředně následujících po období, za které se daňová ztráta stanoví... V daňovém přiznání nebo dodatečném daňovém přiznání poplatník také uvede zdaňovací období nebo období, za které se podává daňové přiznání, za která byla daňová ztráta, kterou uplatňuje jako položku odčitatelnou od základu daně, stanovena, a vyšší, v jaké ji uplatňuje.*
18. Podle bodu 1. přechodných ustanovení k zákonu č. 299/2020 Sb. *zákon č. 586/1992 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se použije na daňovou ztrátu pravomocně stanovenou za zdaňovací období, které skončilo ode dne 30. června 2020; tuto daňovou ztrátu lze uplatnit i ve 2 zdaňovacích obdobích bezprostředně předcházejících období, za které se tato daňová ztráta stanoví.*
19. Podle § 16 zákona o daních z příjmů *daň ze základu daně sníženého o nezdánitelnou část základu daně (§ 15) a o odčitatelné položky od základu daně (§ 34) zaokrouhleného na celá sta Kč dolů činí 15 %.*

Podle § 16a zákona o daních z příjmů platí, že

1) Při výpočtu podle § 16 se daň zvýší o solidární zvýšení daně.

2) Solidární zvýšení daně činí 7 % z kladného rozdílu mezi

a) součtem příjmů zahrnovaných do dílčího základu daně podle § 6 a dílčího základu daně podle § 7 v příslušném zdaňovacím období a

b) 48násobkem průměrné mzdy stanovené podle zákona upravujícího pojistné na sociální zabezpečení.

3) Vykáže-li poplatník u příjmů ze samostatné činnosti daňovou ztrátu, lze o ni pro účely odstavce 2 písm. a) snížit příjmy zahrnované do dílčího základu daně podle § 6.

20. V posuzovaném případě není sporu o tom, že žalobce mohl prostřednictvím dodatečného daňového priznání uplatnit ve zdaňovacím období roku 2018 daňovou ztrátu vyměřenou za zdaňovací období roku 2020. Žalobce tak také učinil. Spor se vede o to, jaký vliv má tato skutečnost na solidární zvýšení daně dle § 16a za zdaňovací období roku 2018.
21. Oběma stranám je také známý rozsudek, ve kterém se devátý senát zabýval výkladem shora uvedených ustanovení. Devátý senát uvedl, že „*ačkoliv jedním ze stěžejních znaků podnikání je právě výkon činnosti za účelem zisku, je zcela obvyklé, že během této činnosti mohou podnikatelé mimo příjmů vykázat také ztrátu; zákonodárce na tato pro podnikatele „složitější“ období pamatuje právě možností uplatnění daňové ztráty až v pěti po sobě následujících zdaňovacích obdobích, kdy umožňuje pružně daňovou ztrátu uplatnit a daňovým subjektům v tomto ohledu „ulehčit“; tuto skutečnost lze považovat za výjimku z obecné povinnosti respektovat při plnění daňových povinností princip věcné a časové souvislosti podle § 23 odst. 1 zákona o daních z příjmů*“.
22. Situace, kdy by poplatník měl zaplatit daň vypočtenou podle § 16 z částky příjmů snížené o odčitatelné položky, ale solidární zvýšení daně by se odvíjelo od celkových příjmů za dané zdaňovací období a vypočetlo by se z celkových příjmů bez možnosti odečtu položek odčitatelných od základu daně (resp. daňové ztráty), tedy z částky mnohdy mnohonásobně vyšší, by byla podle devátého senátu v rozporu s logikou a systematikou právní úpravy.
23. „*Váže-li zákon solidární zvýšení na samotnou daň, nelze dovodit, že toto zvýšení postihuje příjmy deklarované poplatníkem, bez přihlídnutí k tomu, v jaké výši budou skutečně podrobeny dani, resp. zda z těchto příjmů bude vůbec nějaká daň odvedena... Bylo by totiž nelogické postihnout solidárním zvýšením daně takového poplatníka, který sice vykáže nadlimitní příjem, aniž by však bylo zkoumáno, zda skutečně celý tento příjem dani podléhal; takový výklad by odporoval smyslu a účelu solidárního zvýšení daně, který má sloužit právě a jen k postihnutí poplatníků, kteří se díky svým příjmům podílejí na zdanění vyšší mírou, než poplatníci s příjmy nižšími... Solidární zvýšení daně lze však uplatnit pouze za předpokladu, že poplatník dosáhne nejen nadlimitních příjmů, ale tyto příjmy musí také podléhat zdanění základní sazbou. Jinými slovy není-li co zdanit, případně nebylo-li u zdaňovaných příjmů dosaženo limitu stanoveného zákonodárcem pro solidární zvýšení daně, nemůže být zvýšení uplatněno...*
24. *Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem v tom, že by se zcela míjelo s logikou zákonodárce poskytnout poplatníkům zvýhodnění ve formě možného uplatnění daňové ztráty v po sobě jdoucích pěti letech, ale solidární zvýšení daně by mělo zatížit daňový subjekt v případě, kdy v jednom z roků dosáhne nadlimitních příjmů. Takový koncept by znevýhodňoval daňové subjekty, které své příjmy a výdaje rozloží do delších časových období, a zatímco v jednom z těchto zdaňovacích období vykážou daňovou ztrátu, neboť svou činnost např. dále rozvíjeli a investovali do ní, v dalším období se jim právě tyto investice navrátí formou příjmů, které pro dané období mohou přesáhnout stanovený limit pro placení solidárního zvýšení daně...*
25. *Závěr, podle něhož lze při výpočtu solidárního zvýšení daně odečíst také ztrátu z předcházejících zdaňovacích období, podporuje nejen samotné znění § 16a odst. 1 zákona o daních z příjmů, které stanoví, že při výpočtu podle § 16 se zvýší daň o solidární zvýšení daně, tedy pojímá za součást daně podle § 16 také daň solidární a činí ji tedy nedílnou součástí, a to právě včetně možnosti uplatnit daňovou ztrátu, ale svědčí o něm také samotná možnost plynoucí ze zákona pro uplatnění daňové ztráty v případě příjmů ze samostatné činnosti (§ 5 odst. 3, resp. § 34 zákona o daních z příjmů). Pokud by byly přijaty závěry správních orgánů, pak by solidární daň zatěžovala daňový subjekt i za předpokladu, kdy reálně nadlimitních příjmů nedosáhl, neboť fakticky*

dorovnal pouze ztrátu z předchozích let a svůj rozpočet tak vyrovnal, a to pouze pro časovou souvislost vzniku daňové ztráty, na niž správní orgány poukazovaly. Vyměření solidární daně by tak nutně postihlo majetek daňového subjektu, který by touto daní vůbec stížen být neměl. Takový závěr by byl nejen v rozporu se samotným logickým, systematickým a jazykovým výkladem předmětných ustanovení zákona o daních z příjmů, ale také se základními ústavními principy, neboť by nepřiměřeně zasahoval do majetkové sféry daňových subjektů.“

26. Z uvedeného dle zdejšího soudu vyplývá, že žalovaný se v nynější věci opírá o jeden dílčí argument devátého senátu – v případě daňové ztráty vzniklé v minulosti daňový subjekt v následujícím období reálně nadlimitních příjmů nedosáhl, neboť fakticky dorovnal pouze ztrátu z předchozích let a svůj rozpočet tak vyrovnal. Na tomto dílčím argumentu žalovaný vystavěl úvahu o skutkové odlišnosti nynější situace, ve které žalobce uplatňuje daňovou ztrátu vzniklou v roce 2020 zpětně ve zdaňovacím období roku 2018. To vedlo žalovaného k paušálnímu odmítnutí závěrů rozsudku devátého senátu jako celku.
27. Toto hodnocení žalovaného ovšem dle zdejšího soudu nemůže obstát, neboť, jak žalobce správně poukazuje, zcela pomíjí ostatní argumentaci obsaženou v rozsudku devátého senátu, tj. zejména úvahy o logice, systematicce a účelu právní úpravy.
28. Účelem možnosti uplatnit daňovou ztrátu vzniklou v jiném zdaňovacím období jako daňově účinný výdaj je umožnit daňovým subjektům rozložení příjmů a výdajů v čase tak, aby hospodářsky horší období mohly částečně sanovat prostředky získanými v úspěšnějším období. Původně právní úprava umožňovala uplatnit daňovou ztrátu pouze v některém ze zdaňovacích období následujících po zdaňovacím období, ve kterém daňová ztráta vznikla.
29. Zákon č. 299/2020 Sb. (který je jedním z opatření reagujících na recesi související zejména s pandemií koronaviru SARS CoV-2) pak od 1. 7. 2020 umožnil daňovým subjektům uplatnit daňovou ztrátu také zpětně ve 2 zdaňovacích obdobích bezprostředně předcházejících období, za které se tato daňová ztráta stanoví. Účelem této úpravy je nepochybně další úleva daňovým subjektům, které v době recese prostřednictvím úpravy základu daně v minulém ziskovém zdaňovacím období mohou získat dodatečnou likviditu, pokud v posledním zdaňovacím období vykázaly ztrátu. Ztráta je tedy kryta prostředky, kterými daňové subjekty mohly v minulosti reálně disponovat. To ovšem vyplývá z povahy tohoto institutu.
30. Stěžejním argumentem devátého senátu je to, že výklad, při kterém by se základ daně podle § 16 snížil o odčitatelné položky, ale základ pro solidární zvýšení daně dle § 16a nikoliv (a mohl by tak být i několikanásobně vyšší; v nynějším případě více než desetinásobně), by byl v rozporu s logikou a systematickou právní úpravy. Solidární zvýšení daně má totiž sloužit právě a jen k postihnutí poplatníků, kteří se díky svým příjmům podílejí vyšší mírou na základním zdanění.
31. Tento výklad podporuje i samotné znění § 16a odst. 1 zákona o daních z příjmů, které stanoví, že při výpočtu podle § 16 se zvýší daň o solidární zvýšení daně, tedy pojmá za součást daně podle § 16 také daň solidární a činí ji tedy její nedílnou součástí, a to právě včetně možnosti uplatnit daňovou ztrátu. Solidární zvýšení daně tudíž v tomto smyslu není samostatným institutem, jak se domnívá žalovaný.
32. Závěr, že solidární zvýšení daně postihuje příjmy ve výši, ve které jsou skutečně podrobeny dani, a z jeho základu je tudíž třeba odečíst i odčitatelnou položku v podobě uplatněné daňové ztráty, je proto platný obecně bez ohledu na to, zda je daňová ztráta uplatňována ve

zdaňovacím období následujícím po jejím vzniku nebo ve zdaňovacím období předcházejícím jejímu vzniku. Žalovaný tuto právní otázku posoudil nesprávně.

V. Závěr a náklady řízení

33. Zdejší soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem vyjádřeným výše (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
34. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a na právní zastoupení. Zástupce žalobce učinil 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky) po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 3 režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce je registrovaným plátcem DPH, je třeba k nákladům zastoupení přičíst částku 2 142 Kč, která odpovídá 21% sazbě daně. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, společnosti TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s.r.o.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 7. prosince 2023

David Raus v.r.
předseda senátu